

З НОВИХ ПОЕЗІЙ ЗОЇ ДІДУЧ

Покрова

Ой, Покрово, Покрівонько,
Покрий наші голівоньки –
Від хвороби, від напасті,
Щоб не знали ми нещастя.

Щоб незгода нас забула,
Щоб нам добре й тепло було,
Ти усіх, – а нас чимало –
Вкрий ласкаво покривалом!

Воно нам печаль відверне,
Доброту в серця поверне,
Всіх знедолених утішить,
Біль для зболених притишить,

Дасть заземленому мрію,
А зневіренім – надію,
Тим, хто просить, – по проханню,
Тим, хто любить, – по коханню!

Між холодних вітрів

В мене сонце і небо
Лютій ворог украв
Михайло Масютко – тюрма
Львівського КГБ,
17/III. 1966 р.

Між холодних вітрів,
Де лиш морок і сніг,

На козацьких могилах

Муз. Віктора Зданюка

На Волинській землі
гнізда в'ють журавлі,
Напувають дощі
Журавлишині схили.
Там барвінок рясний
стелить квіти-жалі,
Вічним сном спочивають
козацькі могили.

Приспів:
Ой соколи-сини,
проминають літа,
А над вами у сні
колосяться жита.

Курінні, кошові
тихо сплять в Пляшевій,
Молоді козаки,
що життя не дожили.
Ви за волю святу
в рідну землю лягли,
У нерівнім бою
отчий край боронили.

Приспів:
«Гей, Богуне, вперед!» –
шелестить очерет,
А у тиші німій –
«Хмелю, Хмелю ж ти мій!..»

На Волині моїй
стихли всі солов'ї,
Коли триста орлів
дужі крила розбили.
В Берестечку навів
сум шляхами проліг,
Похиливсь небосхил
на козацькі могили.

Приспів:

Не вітри гудуть –
Хлопці в бій ідуть.
З-під землі та під землею
Партизани йдуть...

На останньому рубежі

Пам'яті Дмитра
Клячківського/ Кліма Савура

На останньому вогненному рубежі,
Де Оржів і Грабів, Бронники,

Суськ і Покоси,
Між злом і добром на мерзлій
одвічній межі
Пригрілася зрада змією в лютневій
морози.
Віч-на-віч зійшлися в смертельній
нерівній борні
Повстанець-герой – звитяги і доблесті
лицар,

І – п'ятитисячний
краснопогонний
загін,

Краснознам'яонний
московський злидар.
«Ур-р-а-а!» – наче «кар-р-р» – навала
ординська пішла.
Ганьбою довічною зірка червона
палала.

Пташиною вільною праведна,
світла душа,
Неначе легенда, в безсмертя своє
відлітала.
Хитнувся, здригнувся згорьований
батечко ліс,
Схилилося небо, мов ненька рідненька,
у тузі,

А матінка-ніч між тополь, ясенів
і беріз
Ховала і сльози, й калину червону
у лузі.
13.04.2011р.

Калинова Україна

Муз. Михайла Таргонія

Калиново, весело
ранок прокидається,
І черленим золотом
грає небосхил.
Україно милая,
я тобі вклоняюся,
Зірньо, ясніша
від усіх світил!

Радісна, усміхнена,
вербами калихана,
Сонечком цілована
із прадавнини.
Дощиком полита,
росами умита,
Світлою веселкою
сяєш з вишини.

Вітами голублена
і в пісні залюблена,
Білим цвітом піниться
весняний розмай.
Дзвони малиновії,
мрії калиновії.
Наче намальований,
мій чарівний край.
Рушниками шитими
і шляхами битими
Стелиться доріженька
наша в майбуття.
Доки Україною
йде верба з калиною,
Знаю, не кінчається
на Землі життя.

Герої не вмирають

І несений не виоре на дні моря поле...
Тарас Шевченко
Сьоме небо своє пригинає собі

Де чужа сторона замість
неньки,
Ясні очі закрив,

Мов спочити приліг,
України синочок рідненький.
Їх мільйони, синів,
У байдужих снігах

Безіменні, голівоньки склали.
Ні листа, ні хреста,
Тільки крик на устах –
Мерзлу землю на груди
поклали.

Сонце й небо у них
Лютий ворог украв,
Покарав за любов до України:
На серцях кам'яних

Не буває заграв –
Тільки мох, та сніги і руїни.
Вітре вольний, повій
В сторону золоту,

Синьооку, п'янку, лебедину!
Розкажи, як поліг
Я за волю святу
І зростив на морозі калину...

Ой, ви, буйні вітри,
в самоті не тужіть,
Спокій тих козаків
у віках бережіть!

Повстанський марш

Муз. Михайла Таргонія

Не вітри гудуть –
Хлопці в бій ідуть,
Бій за вільну Україну –
Вороги впадуть!

Командире наш,
Отамане наш!
Батько-ліс і нічка-мати
Кличе нас на марш!

Шли, Покровонько,
Божа Матінко,
Силу, славу, владу й волю
Для України!

«Браття, в добрий час!» –
Ліс здригнувся враз.
Україна самостійна
Буде, буде в нас!

У ріднім краї

Шумлять ліси в батьківським ріднім краї.
У тих лісах пташина гнізда в'є,
Світанок позолоту розливає,
Ранкова зірка срібні роси п'є.
Цвірінькає і тьохкає над гаєм,
Зеленим шовком шелестять лани.
Нову весну моя земля стрічає,
І весело, і радісно мені.

Тебе люблю, мій незрівнянний краю!
Хай знає невситима чужина:
Я ні на що тебе не проміняю,
Поліська квітко, рідна сторона!
Моя країно, твій політ високий –
Великі душі вабить висота.
Століттями кружляє дужий сокіл,
Під ним, мов стяг, колишуться жита.

А в небесах гуде-гуляє вітер...
Коли усе натомиться і спить,
Прихилить серце, наче буйні віти,
І про далеких предків гомонить.
Земле моя, від Заходу до Сходу
Усе тримаєш на своїх руках.
Нема людському роду переводу.
Хай буде так – і нині, і в віках!

суєта

Ліна Костенко

Не вмирають герої
У смертельнім двобої,
Під прицілом несхибного ока.
Чом же туга безкрая
У віки поринає,
Чом так груди зітхають глибоко?

Нащо серце так плаче:
«Ой, пливе, пливе кача...»?
Похитнулось життя, відпливає.
А у рідному краю
Сьоме небо без раю
Марнота суєті пригинає.

Оре поле широке
На дні моря глибокім
Той неситий, що міри не знає.
У своє піднебесся
Лине сотня небесна...
То душа у безсмертя злітає.

